

Misforståelsen

EN ÅNDSGUIDE, EN SPØKELSESTIGER OG
EN SKUMMEL MOR!

VOLUMEN EN
OWEN JONES

Innholdet

Misforståelsen

OWEN JONES

Jim-Roger Sedolfsen

Dedikasjon

Bekreftelser

INSPIRERENDE SITATER

Innholdet

1 HOBSONS VALG

2 ØKENDE BEVISSTHET

3 MORS LILLE HJELPER

4 INSPIRASJON

5 NABOENE

6 MEGAN'S VENNER

Misforståelsen

En åndsguide, en spøkelsestiger og en skummel mor!

av

OWEN JONES

oversatt av

Jim-Roger Sedolfen

Copyright © 15. mars 2021 Owen Jones

Misforståelsen

av Owen Jones

Publisert av

Megan forlagstjenester

<https://meganthemisconception.com>

1 HOBSONS VALG

Megan ble låst inn i kullkjelleren igjen og forsøkte holde tårene tilbake. Hun var bare tolv, kunne ikke forstå hvorfor moren ville gjøre noe så forferdelig mot henne, dette hadde sikkert skjedd et halvt dusin ganger før.

Hun trodde hennes far ikke visste noe om dette, hadde aldri fortalt ham det og hun var sikker på at moren aldri hadde sagt noe heller.

Det var en uttalt pakt mellom henne og hennes mor om ikke å svikte hverandre, men her satt hun igjen i kjelleren, i skitt og støv med hvem-visste-hva, forferdelige skapninger med øyne som stirret opp på henne.

Nei, hun kunne ikke forstå dette. Det var stummende mørkt, det tok all hennes styrke å holde gråten tilbake og tigge moren om å slippe henne ut. Hun hadde prøvd ved flere anledninger men hennes mor hadde satt urimelige krav til henne som betingelser for hennes løslatelse noe hun visste hun ikke kunne innfri.

Noen ganger virket det som om hun var den eneste som tok pakten deres på alvor.

Til tross for å forsøke å holde igjen begynte tårene å rulle ned kinnene, noe som gjorde usynlige elvesenger gjennom støvet i ansiktet hennes, og som vasket kullstøv ned på skoleuniformen.

Dette var for mye, det var det virkelig. Hvordan kunne noen som forsto henne så godt, oppføre seg så grusomt mot sin eneste datter?

Megan hoppet ufrivillig da moren med hensikt traff døren med støvsugeren da hun gikk forbi.

Det var ikke engang det minste streif av lys inn i kullkjelleren, så Megan gjorde det hun hadde funnet ut hjalp henne mest og scramble opp kullhaugen til veggen og deretter til høyre for henne til hun fant hjørnet.

Der pakket hun det lange skjørtet rundt beina for å hindre at noen av krypene kom opp under klærne og gjemte seg under henne. Hun kneppet igjen alle knappene på blusen, trakk sokkene opp, trakk genseren over hodet og trekte hendene inn i ermene, dette visste Megan var trygt uansett hva som bodde i kullkjelleren. Hun var ikke bekymret for spøkelser og sånne ting, problemet var hun likte ikke insekter som kravlet over henne og kunne ikke bære tanken på å bli bitt og få blodet sugd ut av disse krypene, hun hatet edderkopper. Innpakket i kokongen i skoleuniformen visste hun at på noen få steder over sokkene var det bar hud der de skumle krypene

kunne komme til. En liten åpning på sidene nede på leggene for å være presis, fordi armene klemte leggene tett til lårene.

Hun ønsket at hun kunne slutte å gråte, selv bare for en stund, men hun visste også at gråten ville stoppe mens hun ventet på å bli løslatt, hun visste når det ville være, omtrent halv fem, noe som ga henne en times tid til å rydde litt før faren kom hjem fra jobb.

Megan forsto hvorfor moren gjorde dette, det var fordi hun var redd, men Megan var ikke redd, moren var redd for datteren sin, og ønsket derfor å gjøre henne like redd som hun var.

Hun hadde prøvd å forklare dette minst hundre ganger til sin mor, men hun bare fortsatte å holde henne innestengt enten billedlig eller bokstavelig talt som nå.

Hennes foreldre var begge katolikk, hennes mor var en veldig streng katolikk og hennes far noe mindre. Hennes mor var redd for etterlivet som hun sa, men ikke for seg selv siden hun betraktet seg som en god katolikk og var overbevist om at hennes plass i himmelen allerede var sikret så lenge hun fortsatte å gjøre sin plikt. Det var slik at så lenge Megan virket bekymret, så trodde hennes mor at en del av hennes plikt var å låse datteren i kullkjelleren, og derfor var hun der nå igjen.

Hennes far var også født katolikk, men var ikke så streng som hennes mor, han trodde at hvis folk ønsket å risikere evig fordømmelse, så var det opp til dem. Han brydde seg om sin egen sjel og de av dem han elsket, men han trodde på et fritt valg, selv for små jenter som Megan.

Megan elsket begge foreldrene til tross for hva moren gjorde mot henne, fordi selv om hun var ung forsto hun at moren ville henne godt og det kom fra hjertet. Hun prøvde til og med å elske dem begge likt, men problemet etter Megans mening var at hennes mor enten ikke hadde hatt gode nok lærere eller hadde vært for redd til å tro på sine egne øyne, ører og sanser.

Hun var ikke helt sikker på hva det var, hun bare visste at det var noe, det gjorde andre også, men moren innrømmet det ikke for noen, og så ønsket hun ikke å tro at andre hadde det slik. Tross alt, hadde moren fortalt henne, 'jeg er trettifire og du er bare tolv, jeg studerte ved en katolsk skole, mens du bare går på den "interdenominational" 'vanlige skolen'.

Hennes mor hadde tilsynelatende ikke hatt noen problemer med det omfattende skolesystemet, men hun hadde spyttet ut ordet 'interdenominational', Megan hadde aldri forstått dette, hun hadde møtt

både gode og dårlige elever, smarte og ikke så smarte og fra de fleste religioner.

Hennes mor falt inn i det gode i hjertet hennes, smarte og ganske bevisste kategorier, faren hennes var god, smart og ganske bevisst.

Megan bedømte seg selv for å være god, rimelig smart og veldig bevisst.

Dette var hennes problem mente hun, det var derfor hun var sammenkrøpet i hjørnet av et beksvart kullhull med alle slags ting som sannsynligvis kryper over henne akkurat i dette sekund. Hun grøsset ved tanken, men tårer og snørr hadde stoppet nå noe hun hadde visst at det ville til slutt. Hun forsto at hun hadde to alternativer, hun kunne forsiktig fortelle hennes far hva som skjedde med henne, noe som kunne føre til skilsmisse og at hun da ville kanskje bli tatt vare på av andre, eller hun kunne late som hun ikke var klar over noe som helst, som hun vanligvis gjorde.

Megan hadde lært seg at det beste å gjøre når hun var låst i kullhullet var å tenke på noe annet, og det som hun likte best å tenke på var vennene sine. Hun hadde ikke mange men de var spesielle for henne. Favorittvennene var hennes bestefar, Wacinhinsha og hennes kjæledyr den store katten.

Hun lukket øynene, prøvde å slappe av og prøvde å se dem stå foran seg eller sitte ved siden av henne. Dette ga henne alltid en varm følelse, og det samme gjorde hun når hun var opprørt. Det var et av hennes små triks for å takle livet når det virket urettferdig.

Megan trodde hun følte noe børste opp mot låret hennes og hørte en lav støy som ble dempet av genseren hennes.

Hun frøs et øyeblikk.

2 ØKENDE BEVISSTHET

Det hele hadde startet da hun var småbarn. Hun ble plassert hos sin mormor på dagtid, fordi begge foreldrene jobbet. Hennes mors foreldre var av den tradisjonelle typen, hvor mannen var ute på jobb. Deres barn hadde forlatt hjemmet og fått seg egen familie så mormor måtte finne på noe å gjøre så det ikke ble så kjedelig. Mrs. White hadde aldri hatt sine egne venner, alle hun kjente var en venn eller kona til en venn av mannen hennes, og da han døde hadde Mrs. White nesten ingen venner i det hele tatt.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>